

Met de Franse slag

Hij heeft de looks, spreekt de taal en zingt ook nog eens chansons, maar komt toch echt uit de Hollandse klei. Zanger Gerard Alderliefste over zijn liefde voor Frankrijk, muziek als emotionele uitlaatklep, monogamie en zijn warme band met Ramses Shaffy. “Romantisch zijn betekent voor mij ook dat je makkelijk ontvlambaar bent, terwijl je weet dat er thuis iemand op je wacht.”

Wachtend op het terras ziet hij eruit als het prototype Fransman. Woeste bos donkere krullen, Bretons gestreept shirt, café latte voor zijn neus en croissant in de hand. Denk er een Franse chanson bij en je waant je compleet in Parijs. “Mensen vragen vaker of ik Fransman ben, maar ik kom gewoon uit de Hollandse klei,” lacht Gerard Alderliefste. “Geboren in Heerenveen, opgegroeid in Velzen en op mijn achttiende verhuisd naar Amsterdam. Maar Frans heeft wel altijd mijn liefde gehad. Mijn ouders hadden veel Franse zangers in huis en als klein jongetje speelde ik al liedjes na van Julien Clerc. We gingen elk jaar op vakantie naar dezelfde camping aan de Loire, ik haalde goede cijfers voor Frans en heb met Alderliefste vanaf het begin Franstalige covers gespeeld.”

Alderliefste is de band die Gerard in 1993 opricht en waarmee hij jarenlang succesvol optreedt in vaderlandse kroegen en grandcafés van Amsterdam tot Maastricht. De échte doorbraak komt echter pas in 2004 na het verschijnen van hun volledig zelfgeschreven én Franstalige album *Je Maintiendrai*. “De Franstalige covers die we speelden hebben ons altijd onderscheiden van andere Amsterdamse bandjes, maar de focus lag op Nederlandstalig,” vertelt Gerard. “Totdat onze vorige bassist in 2003 vroeg waarom ik eigenlijk geen Franse liedjes schreef. Dat vond ik zo’n originele vraag dat ik direct aan de slag ben gegaan. En dat beviel gelijk heel erg goed.” De zogenaamde ‘powerchansons’ van Alderliefste slaan enorm aan bij het grote publiek. Ze worden tweede op het Concours de la Chanson van de Alliance Française, er ontstaat een samenwerking met Liesbeth List en Ramses Shaffy en in 2008 brengen ze hun tweede Franstalige album *De Franse Slag* uit. “De Franse taal heeft ons veel gebracht,” zegt Gerard. “In plaats van optredens in kroegen en op feesten spelen we nu in serieuze, intieme theaters en kunnen we volledig rondkomen van onze muziek. Het was een grote sprong, maar tegelijkertijd ook een heel mooie ontwikkeling. Ik vind het elke keer weer een feest om in het Frans te zingen – en gelukkig komt het ook nog goed mijn mond uit. Het voelt alsof Alderliefste volwassen is geworden.”

Geldt dat ook voor jou persoonlijk? Is je leven in evenwicht? Nadenkend: “Ja, dat denk ik wel. Kijk, muziek is mijn grote passie, altijd al geweest. Maar mijn ouders zagen het als een hobby, niet als een baan. Zij wilden dat ik geneeskunde ging studeren en dat ben ik – na een heleboel ruzies – ook gaan doen, maar niet van harte. Het was niet waar mijn hart lag. Het duurde daardoor wat langer voordat ik wist wie ik was en wat ik zélf wilde.”

Wat wilde je vroeger worden toen je klein was? “Politieagent. Of schoolmeester, want dat was mijn vader ook. Maar ja, toen kwam de muziek steeds meer in zwang. Mijn moeder was altijd huisvrouw totdat ze op een dag besloot om avondatheneum te gaan doen. Daarna is ze ook nog politicologie gaan studeren en werd ze wethouder. Dat was een enorme ontwikkeling – van huisvrouw naar wethouder – en het huwelijk van mijn ouders hield daardoor geen stand. Ik was zestien toen ze gingen scheiden. Voor mij volledig onverwacht. Dat heeft me wel een emotionele tik gegeven. Ik voelde me volledig ontheemd en herinner me dat ik zo’n beetje non-stop het nummer ‘If you leave me now’ van Chicago speelde. Mijn twee oudere broers waren net het huis uit en daar zat ik dan, samen met mijn vader. Een paar jaar hebben we met z’n tweetjes het huishouden gerund. Dat heeft ons ook wel een enorme band gegeven, denk ik achteraf.”

Lijk je meer op je vader of op je moeder? “Vrienden zeggen dat ik van allebei wel wat heb. Mijn moeder is pittig en streng, mijn vader soft en warm. Met allebei kan ik goed opschieten. Mijn jeugd kan ik ook niet anders omschrijven dan gezellig en fijn. Alles ging voor de wind. Ik was de jongste en hoefde daardoor niet veel hindernissen meer te nemen, had het geluk van makkelijk

leren, veel vriendjes, heel onbezorgd allemaal. De scheiding van mijn ouders bracht daar verandering in. Ik werd serieuzer, misschien ook wat zwaarmoediger. Zo'n gebeurtenis legt toch een laagje over je ziel. Nog steeds kan ik me er wel eens verdrietig over voelen. Dat gebeurt denk ik één keer per jaar. Dan zit ik opeens als een klein kind te huilen en een paar uur later is de pijn weer helemaal weg. Verbazingwekkend hoe dat werkt in het brein."

Ben je iemand die makkelijk z'n gevoelens toont? Grinnikend: "Ja. Ik huil heel snel. Tijdens de huldiging van Oranje, maar ook bij een aflevering van *Spoorloos*. Daar schaam ik me niet voor. Volgens mij is het heel gezond om die tranen lekker te laten gaan."

Is muziek een emotionele uitlaatklep voor je? "Muziek is mijn passie, mijn alles. Als ik op een podium sta, dan ben ik alle zorgen en frustraties kwijt. Ik zou niet zonder muziek kunnen leven en ervaar het als een ongekende luxe dat het mijn hoofdinkomen is geworden. Tot 2007 werkte ik naast de optredens van Alderliefste fulltime als verslavingsarts. Inmiddels heb ik dat teruggebracht tot één dag per week. Op die dag geef ik voorlichting over partydrugs, beantwoord ik medische vragen en geef ik onderwijs. Dat vind ik leuk en belangrijk, maar het is ook genoeg. Ik draag de geneeskunde een warm hart toe, maar niet als specialist. Het podium is de plek waar ik echt gelukkig ben."

Waar haal je de inspiratie voor je nummers vandaan? "Dat kunnen twee dingen zijn: de muziek zelf of een bepaalde gebeurtenis. Dat je samenwoont met je lief en haar onverwacht in de stad tegenkomt, bijvoorbeeld. Dat is een bron geweest voor een liedje dat ik speciaal voor mijn vriendin heb geschreven."

Wat zoekt! Ben jij een romanticus in de liefde? "Ja. Toen ik jonger was, nam ik vriendinnetjes bijvoorbeeld graag een weekendje mee naar Parijs. Hotel in en dan genieten van de brede straten, de architectuur, de geuren. Maar romantisch zijn betekent voor mij ook dat je makkelijk ontvlambaar bent. Dat je jezelf op een avond met muziek, veel aandacht, applaus en een beetje alcohol laat meeslepen door de passie van het moment, terwijl je weet dat er thuis iemand op je wacht. Dat heb ik wel eens meegemaakt en dat biechtte ik dan ook wel op, maar te laat."

Geloof je wel in monogamie? "In het verleden heb ik veel relaties gehad die als los zand waren. Dan zag je elkaar één keer per week, had je geen echte basis en was ik eigenlijk niet echt blij met de hele situatie, maar tegelijkertijd ook niet sterk genoeg om er een punt achter te zetten. Dan liggen de verleidingen op de loer. In mijn huidige relatie heb ik die behoefte helemaal niet meer. Ik ontmoette Hanneke in september 2006 op de verjaardag van mijn beste vriend en wist een week later al: met haar wil ik kinderen. In september 2007 was ze zwanger. Ongepland, maar heel gewenst. Mijn gevoel voor haar is zó sterk. Daar komt niets of niemand tussen."

Ook je muziek niet? "Mijn gezin staat absoluut boven mijn muziek, maar gelukkig hoef ik niet te kiezen. Het is juist heel goed met elkaar te combineren. Met Alderliefste treed ik gemiddeld drie keer per week op en dat is meestal in het weekend. Doordeweeks repeteren we twee dagen en dan beginnen we rond tien uur 's ochtends zodat we om zes uur weer thuis achter de piepers kunnen zitten. Dat klinkt saai, maar dat is wel waar ik me goed bij voel. Hanneke is ook een behoorlijke huismus en we kunnen er heel erg van genieten om samen met onze twee mannetjes te eten of een film te kijken. Sowieso ben ik nooit een type geweest dat zichzelf helemaal kan verliezen in het uitgaansleven. Ik kan niet goed zuipen, ben te snel dronken en verlang er ook niet naar. Ik ben blij genoeg met de realiteit om geen alcohol of drugs nodig te hebben."

Je hebt intensief samengewerkt met Ramses Shaffy die niet bepaald vies was van een drankje. Hoe was dat? "Fantastisch. Ik had een heel warme band met hem, zoals met mijn eigen vader. Ik ontmoette hem voor het eerst in 2005, toen we met hem de single 'Laat me/Vivre' gingen opnemen. We hadden hem daarvoor gevraagd en hij wilde wel meedoen. Er was meteen een klik. Ik haalde hem op in mijn 2CV en Ramses zei: 'Maar dit is een Citroën!' Ramses dronk absoluut te veel, maar hij was een heel sterke alcoholicus. In het begin twijfelde ik wel eens of hij onze voornamen kende – hij noemde ons altijd allemaal Alderliefste – maar tijdens een optreden in Zwolle bedankte hij ons ineens: Gerard, Arnd, Luc... Dat hij dat wist, bewees dat hij nog wel wat grijze cellen had. Ik heb ook veel van hem geleerd. Hij zei bijvoorbeeld altijd: 'Je moet ménen wat je zingt.' Alsof dat zo makkelijk is, maar het maakte wel dat ik bewuster ging zingen."

Wat deed zijn dood met je? “Op de dag zelf was ik wel even verdrietig, maar als snel won het verstand het van de pijn. Het was mooi geweest en niet heel onverwacht. Al sinds onze eerste ontmoeting in 2005 dacht ik bij elk optreden: dit kan zijn laatste zijn. Maar hij bleef maar leven en heeft nog een aantal fantastische acts neergezet. Ik ben heel dankbaar dat ik het voorrecht heb gehad om zo nauw met hem samen te mogen werken.”

Je oudste zontje heet Sammy. Een gevalletje vernoeming? “Ja, het leek me een mooie ode. De Sammy uit het liedje is natuurlijk gewoon Ramses, maar het ging ons te ver om onze zoon Ramses te noemen. Sammy is een goede middenweg. Daarnaast is de boodschap uit het liedje gewoon heel erg sterk: kijk omhoog als alles lijkt tegen te zitten. Dat is toch prachtig?”

Heeft de geboorte van je kinderen je veranderd? “Mijn leven is drukker geworden, maar ook leuker. Sammy is nu drie en dat is een ontzettend leuke leeftijd. Ik verbaas me er vooral over dat hij altijd en onder elke omstandigheid blij en speels blijft. Zelfs als we door een deprimerend Almelo rijden, ziet hij nog wel een koe of een trein of een huis waar hij vrolijk van wordt. Hij laat zich nergens door deprimeren. Dat vind ik wel een grote les. We mogen en kunnen blij zijn. Laten we dat dan ook doen!”

Wat zijn je dromen voor de toekomst? Word jij de volgende Ramses Shaffy? “Nee, er is maar één echte Ramses Shaffy en die is niet te evenaren, al zie ik wel dat er flinke groei in onze band zit. We zijn nu bezig met een derde album dat zowel Nederlandstalige als Franse liedjes zal bevatten en beginnen binnenkort met onze derde theater tour. Dat is fantastisch, vind ik. Op persoonlijk vlak wil ik mijn jongens op zo'n manier opvoeden dat ze mij op hun achttiende niet meer nodig hebben. Verder ben ik tevreden met hoe het nu is. Een stukje geneeskunde, een stukje muziek, een stukje onderwijs. Ik heb een goede balans gevonden en die wil ik graag zo lang mogelijk blijven voortzetten.”

Inside Parijs

Museum: “Musée Rodin. Prachtig museum.”

Restaurantje: “In Mont Martre vind je voor elk wat wils.”

Kledingwinkel: “In de wijk St. Germain-des-Près stikt het van de leuke shops.”

Beste espressobar: “L'Imprevu vind ik een heel fijn tentje.”

Platenzaak: “FNAC, want daar hebben ze een enorm aanbod.”

Concertlocatie: “Mijn droom : l'Olympia! Daar zou ik graag nog eens spelen.”

Hotel: “Alcôve & Agapes is een leuke bed & breakfast.”

Gerards favorieten

Winkel: “Sissy Boy.”

Boek: “*De Kathedraal van de Zee* van Falcones.”

Muziek: “Funky jazz, disco en Franstalig: Fugain en Frida Boccara.”

Tv-programma: “*Prison Break*, *House* en *Dexter* vind ik te gek.”

Film: “Ik ga elke twee weken wel een keertje naar de bios. *It's Complicated* blijft m'n favoriet.”

Vakantie: “Barcelona of lekker met de kids kamperen in Overijssel.”

Eten: “Pasta Vongole, mmmm.”

Krant: “Trouw.”

Stad: “Amsterdam en dan met name mijn eigen wijkje de Jordaan.”

Website: “Meest bezocht zijn pubmed, Alderliefste, youtube en google.”

Vervoermiddel: “2CV, maar droom van een DS. Dat wordt een serieuze optie als ons volgende album een hit wordt...”

Meer Gerard

Gerard Jan Alderliefste wordt op 23 juli 1964 in Heerenveen geboren en doet daarna VWO aan het Ichthus College Driehuis. Hij studeert vervolgens geneeskunde aan het VU in Amsterdam, maar is dan ook al volop met muziek bezig. In 1993 voegt hij drie bandjes samen tot Alderliefste. Zij spelen in het begin vooral covers van Nederlandstalige bands, maar gaan later ook eigen Nederlandstalige en Franse nummers spelen. Ze zijn het meest bekend van het nummer 'Laat me/Vivre' dat ze samen met Ramses Shaffy opnamen en maandenlang in de top 10 heeft

gestaan.

[Suggesties streamers]

Ik vind het elke keer weer een feest om in het Frans te zingen – en gelukkig komt het ook nog goed mijn mond uit

De scheiding van mijn ouders heeft me wel een emotionele tik gegeven

Als ik op een podium sta ben ik alle zorgen en frustraties kwijt.

Ik ontmoette Hanneke in september 2006 op de verjaardag van mijn beste vriend en wist een week later al: met haar wil ik kinderen.

Onze repetities beginnen om tien uur 's ochtends zodat we om zes uur weer thuis achter de piepers kunnen zitten

Ik kan niet goed zuipen, ben te snel dronken en verlang er ook niet naar.

Ik had een heel warme band met Ramses Shaffy, zoals met mijn eigen vader

We mogen en kunnen blij zijn, laten we dat dan ook doen!

Er is maar één echte Ramses Shaffy en die is niet te evenaren

Ik heb een goede balans gevonden en die wil ik graag zo lang mogelijk blijven voortzetten.